

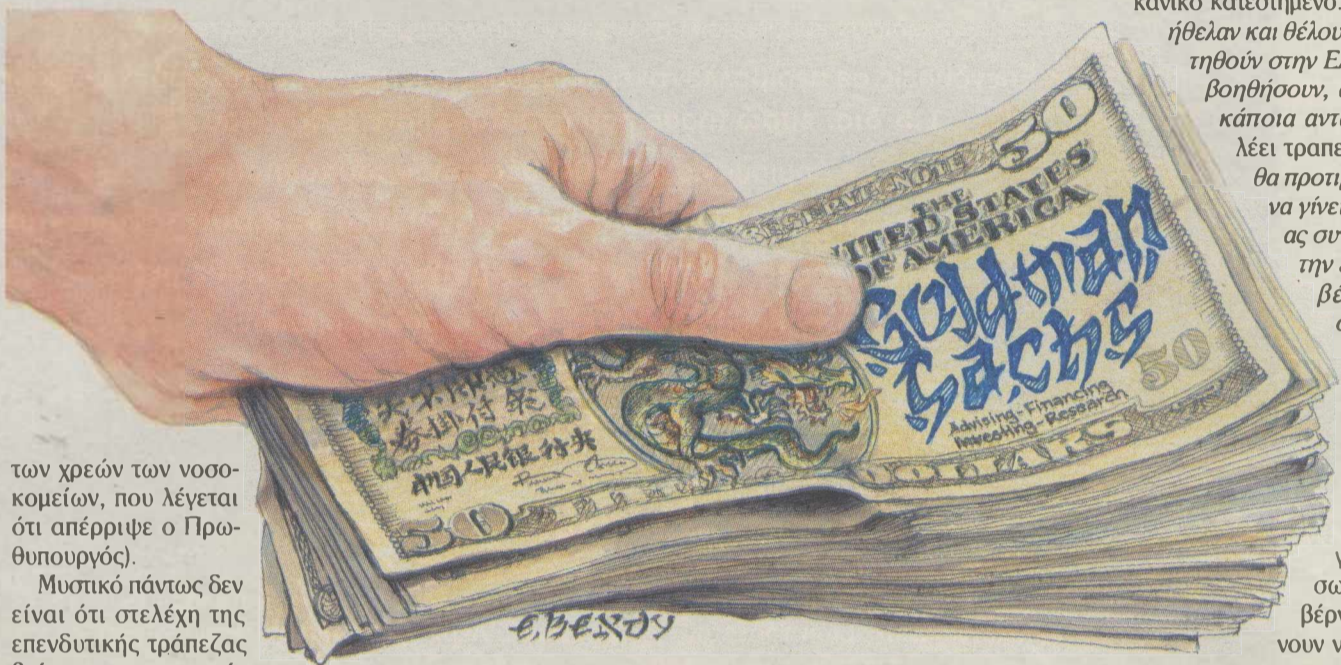
Το κινεζικό φιάσκο της Goldman Sachs

Πώς οι προτάσεις της αμερικανικής τράπεζας για κολοσσιαία συμφωνία δανεισμού της Ελλάδας από την Κίνα αποδείχθηκαν τελικά «φούσκα»

Η κυβέρνηση ζούσε για πολύ καιρό μέσα στο μεγάλο «κινεζικό όνειρο». «Θα κλείσουμε το ντιλ με την Κίνα και όλα θα πάνε καλά» διαβεβαίωνε κορυφαίος υπουργός στις κατ' ιδίαν συζητήσεις του με επιχειρηματίες, δημοσιογράφους και συναδέλφους υπουργούς. Το περίφημο «ντιλ» ήταν μια κολοσσιαία συμφωνία με την Τράπεζα της Κίνας (Bank of China) και την Εταιρεία Επενδύσεων της Κίνας (China Investment Corporation) για να δανείσει η Κίνα την Ελλάδα κεφάλαια ύψους μεταξύ 20 και 25 δισ. ευρώ.

Σε κυβερνητικούς κύκλους λέγεται ευρέως ότι θιασώτες του «κινεζικού ονείρου» ήταν ο υπουργός Οικονομικών κ. Γ. Παπακωνσταντίνου και ο υπουργός Επικρατείας κ. Χ. Παμπούκης. Και οι δύο έχουν διαψεύσει κατηγορηματικά ότι υπήρξε οποιοδήποτε τέτοιο σχέδιο. Ωστόσο, το «όνειρο κινεζικής νύχτας» της ελληνικής κυβέρνησης ήταν βασικό θέμα σε συζητήσεις στα ελληνικά δημοσιογραφικά γραφεία από τον Νοέμβριο, παρουσιάστηκε στο πρωτοσέλιδο των «Financial Times» στα τέλη Ιανουαρίου και παρά το γεγονός ότι διαψεύστηκε από όλες τις πλευρές, κυριάρχησε σε πολλές συνομιλίες δυτικών με Κινέζους στο Νταβός.

Σύμφωνα με αξιόπιστες - ελληνικές και ξένες - πηγές, εμπνευστής της συγκεκριμένης πρότασης ήταν η Goldman Sachs. Μάλιστα ο Νο2 της Goldman, κ. Γκάρι Κον, επισκέφθηκε δύο φορές την Ελλάδα μετά τις εκλογές της 4ης Οκτωβρίου και είχε συνομιλίες με τον κ. Γ. Παπανδρέου (μεταξύ άλλων ένα δίωρο γεύμα στο εστιατόριο του Ξενοδοχείου «Πεντελικόν»), όπου στο μενού υπήρχαν πολλά δελεαστικά «χρηματοοικονομικά πιάτα», ανάμεσα στα οποία η «διακίνηση στο μέλλον»

των χρεών των νοσοκομείων, που λέγεται ότι απέρριψε ο Πρωθυπουργός).

Μυστικό πάντως δεν είναι ότι στελέχη της επενδυτικής τράπεζας βρίσκονται σε τακτική επικοινωνία με κορυφαίους υπουργούς και μάλιστα διατηρούν πρόσβαση στο Μέγαρο Μαξίμου, τόσο σήμερα που υπουργός Επικρατείας είναι ο κ. Χ. Παμπούκης όσο και κατά τη διάρκεια της προηγούμενης κυβέρνησης, όταν στην ίδια θέση (ουσιαστικά και χωροταξικά) βρισκόταν ο κ. Θ. Ρουσόπουλος. Μάλιστα κορυφαία στελέχη εγχώριων τραπεζών λένε στις ιδιωτικές συζητήσεις

τους ότι εν ενεργεία υπουργοί εντυπωσιάστηκαν τόσο πολύ από την Goldman ώστε έκαναν το λάθος να πιστέψουν πως δεν υπάρχει ουδεμία περίπτωση να πάει κάτι στραβά και να μην επιτευχθεί η κάλυψη σχεδόν του 50% των δανειακών αναγκών της χώρας για το 2010 από την Κίνα.

Στο ερώτημα «γιατί το σχέδιο δεν πέτυχε» υπάρχουν δύο βασι-

κές απαντήσεις. Η πιο «σατανική» και «συνωμοσιολογική» είναι ότι η Goldman Sachs το πρότεινε, αλλά δεν το προχώρησε αφού εκείνο που ίσως τη συνέφερε περισσότερο ήταν να... αποκοιμίσει τους Έλληνες (ώστε να μη λαμβάνουν μέτρα) προκειμένου η ίδια να στοιχηματίζει ανενόχλητη στην πτώση της τιμής των ελληνικών ομολόγων, στην πτώση της τιμής του ευ-

ρώ, ακόμη και στο «μεγάλο παιχνίδι» της διάλυσης της ευρωζώνης. Δεν θεωρείται τυχαίο ότι ο ρόλος της Goldman στην ευρωπαϊκή κρίση αναζητείται σε νευρικές συζητήσεις κυβερνητικών κύκλων στο Παρίσι και στο Βερολίνο.

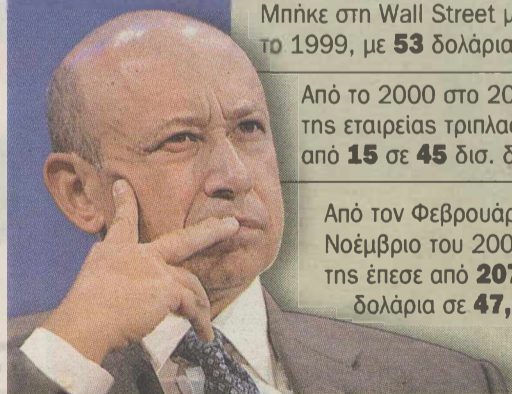
Μια περισσότερο ρεαλιστική εξήγηση, την οποία υποστηρίζουν γνώστες των διεθνών αγορών, είναι ότι οι Κινέζοι δεν ήθελαν να ανοίξουν την πόρτα του μυστικοπαθούς «Ελντοράντο του Πεκίνου» στην Goldman Sachs γιατί η τράπεζα είναι ταυτισμένη με το βαθύ αμερικανικό κατεστημένο. «Οι Κινέζοι ήθελαν και θέλουν να τοποθετηθούν στην Ελλάδα και να βοηθήσουν, ασφαλώς με κάποια ανταλλάγματα», λέει τραπεζίτης, «αλλά θα προτιμούσαν αυτό να γίνει με απευθείας συνεννόηση με την ελληνική κυβέρνηση και όχι με μεσάζοντα την Goldman». Αν η εκτίμηση αυτή ευσταθεί, άγνωστο παραμένει γιατί εκπρόσωποι της κυβέρνησης επιμένουν να μη λαμβάνουν το μήνυμα. «Η Goldman επιχειρήσει Ελλάδα στην Κίνα και Κίνα στην Ελλάδα σε μια προσπάθεια να «βάλει πόδι» στην Κίνα, αλλά οι Κινέζοι δεν τσίμπησαν» λένε αξιόπιστες πηγές. Κατά συνέπεια, για να προωθήσει τη δική της «κινεζική ατζέντα», η Goldman Sachs ενδεχομένως να παρέσυρε τη χώρα σε μια «χαλαρή διαχείριση» της κρίσης με τα γνωστά αποτελέσματα.

Ο «Titlos» και οι «ράβδοι ουρανίου» στο Γενικό Λογιστήριο

Η Goldman Sachs ήταν πολύτιμη αρωγός του κ. Γ. Αλογοσκούφη στην υλοποίηση όλων των μεγάλων «επιτεύγματων» της νεοκαρμανλικής εποχής, από την εισαγωγή στο Χρηματιστήριο του Ταχυδρομικού Ταμειτηρίου ως την εξαγορά της Finansbank από την Εθνική Τράπεζα και του ΟΤΕ από την Deutsche Telecom. Ωστόσο, η «ελληνική δράση» της Goldman ξεκίνησε το 2001, όταν μετέτρεψε παλαιά δάνεια του Δημοσίου (σε δολάρια και γεν) σε νέα δάνεια σε ευρώ. Στην εν λόγω συμφωνία πρωτοστάτησε η κυρία Αντιγόνη Λουδιάδη, στέλεχος της τράπεζας με ιδιαίτερη γνώση των σχετικών χρηματοοικονομικών προϊόντων. Επρόκειτο για «ανταλλαγή νομισμάτων» (currency swap), για κάτι που εκ πρώτης όψεως φαίνεται αθώο. Για να αποφύγει μια κυβέρνηση τους συναλλαγματικούς κινδύνους (λέγεται ότι οι τότε διακυμάνσεις του γεν επιβάρυναν τις ομολογιακές δόσεις) είναι εύλογο να θέλει να μετατρέψει τα δανειά της στο νόμισμά της.

Ο Διάβολος όμως κρύβεται στις λεπτομέρειες και αρκετοί αναλυτές υποστηρίζουν ότι η Goldman Sachs είχε εφευρέσει πολλές λεπτομέρειες για να τον κρύψει. Αφού τονιστεί ότι η

Η Goldman Sachs σε αριθμούς

Ιδρύθηκε το 1869.

Επικεφαλής είναι ο κ. Λόιντ Μπλανφάιν, 55 ετών.

Η έδρα της βρίσκεται: 85 Broad Street, Lower Manhattan.

Το 1929 παρ' ολίγον να χρεοκοπήσει λόγω «πυραμίδας δανειών».

Μπήκε στη Wall Street μόλις το 1999, με 53 δολάρια τη μετοχή.

Από το 2000 στο 2007 τα έσοδα της εταιρείας τριπλασιάστηκαν από 15 σε 45 δισ. δολάρια.

Από τον Φεβρουάριο ως τον Νοέμβριο του 2008 η μετοχή της έπεσε από 207,78 δολάρια σε 47,41 δολάρια.

διαδικασία ήταν καθ' όλα νόμιμη, επισημαίνονται τα εξής: Η μετατροπή του δανείου έγινε σε μια... θεωρητική ισοτιμία ανάμεσα στα νομίσματα. Ετσι, τα δάνεια (σε δολάρια και γεν) που αντιστοιχούσαν, σύμφωνα με ορισμένες εκτιμήσεις, σε

10 δισ. ευρώ (με την τρέχουσα, την ημέρα της μετατροπής, ισοτιμία) μετατράπηκαν σε... 7,5 δισ. ευρώ (με βάση τη συμφωνηθείσα θεωρητική ισοτιμία). Τα υπόλοιπα 2,5 δισ. «εξαφανίστηκαν» από το δημόσιο χρέος. Μετατράπηκαν σε μια «συμφω-

Η Goldman αντιλήφθηκε πριν από κάθε άλλη τράπεζα της Wall Street την κρίση του 2007-2008.

Συνέχισε να πουλάει ομόλογα που αυτοέχονα αγόραζε ασφαλιστικά συμβόλαια για την προστασία από την κατάρρευσή τους.

Για να ξεφύγει από την κρίση έλαβε 10 δισ. δολ. ενίσχυση από το κράτος, ενώ έλαβε κρατική εγγύηση για να δανειστεί άλλα 28 δισ. δολ. από τις αγορές.

Το 2009 οι εργαζόμενοι μοιράστηκαν 16,7 δισ. δολ.: 700.000 δολ. ανά εργαζόμενο.

Σε πρόσφατη συνάντηση του G7, από τους 32 οικονομικούς συμβούλους οι 28 ήταν πρώην εργαζόμενοι στην Goldman Sachs.

νά» της χώρας με την Goldman που δεν λογίζονταν ως «δάνειο» της τράπεζας προς τη χώρα, αφού με βάση τα ισχύοντα καταγράφηκε ως «συναλλαγματική μετατροπή». Η Ελλάδα συμφώνησε να αποπληρώσει το ποσό αυτό ως το 2015. Η «συμ-

φωνία» όμως ήταν στην πραγματικότητα ένα «σύνθετο χρηματοοικονομικό προϊόν» που εμφάνισε «απρόβλεπτη συμπεριφορά». Λίγα χρόνια μετά οι δόσεις άρχισαν να αυξάνονται απότομα. Επήλθε αναδιαπραγμάτευση το 2005 (χάρη στην οποία λέγεται ότι «ζεστάθηκε» η σχέση της Goldman με την κυβέρνηση Καραμανλή) και επεκτάθηκε ο χρόνος αποπληρωμής ως το 2037. Τελικώς η συμφωνία μετατράπηκε σε ένα «χρηματοοικονομικό εργαλείο» που ονομάστηκε «Titlos» και μεταπωλήθηκε από την Goldman στην Εθνική Τράπεζα. Και σήμερα ο Titlos βρίσκεται στα «σεντούκια» της ΕΚΤ στη Φραγκφούρτη. Κατατέθηκε ως ενέχυρο για την άντληση ρευστότητας.

Είναι πάντως χαρακτηριστικό ότι τα αρχικά συμβόλαια (και οι τροποποιήσεις τους) φυλάσσονται σήμερα στο Γενικό Λογιστήριο σαν να πρόκειται για ράβδους εμπλοτισμένου ουρανίου. Ουδείς τα αγίζει, ουδείς παραδέχεται ότι τα έχει διαβάσει και ουδείς προτίθεται να τα δημοσιοποιήσει. Εκτός κι αν ζητηθούν από την (προς το παρόν εν αναμονή...) Εξεταστική Επιτροπή για τα στατιστικά στοιχεία.

Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ